

at der er Grund til at beskatte Fideikommisskapitaler, Fideikommissformuer anbragte i Penge eller i Jord. Der er alt muligt Haab om, at en saadan Særbeskatning vil kunne gennemføres. Dette bygger jeg paa en Udtalelse, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgekreds (Schövelin) i Fjor fremsatte: „Han sagde til Regeringen: „Vil man endelig direkte Skatter, vil jeg henlede den høje Regerings Opmærksomhed paa Regeringspartiets i hvert Fald tidligere Forbundsfaeller, Fideikommissbesidderne; det forekommer mig, at Fideikommisssejerne, de store Godsejere, kunde betale mere Skat, end de nu betale“, og han tilføjede senere, at der aldeles ikke vilde være noget urimeligt i, at Godsejerne her i Landet bar Udgifterne til Landets Forsvar, det vilde være historisk overensstemmende med hele Fortiden. Det var en meget kraftig Foranstaltning, det ærede Medlem for Københavns 4de Valgekreds her tænkte sig at foretage, at Godsejerne skulde betale hele Landets Forsvar. Kan han gennemføre det, skal jeg ikke have det allermindste derimod, jeg tror, det vilde bringe en forstændig Ordning af vort Lands Forsvar til Veje, hvis det blev overladt til dem at betale. Men selv om man ikke kan tænke sig en saa voldsom Beskatning, som her er Tale om — jeg tror, det vilde betyde saadant noget, som at de maatte betale 10 pCt. af deres Formue —; saa vil, da Fideikommissgodserne og Fideikommisskapitalerne vistnok udgøre 3—400 Mill. Kr. — jeg har ikke nogen nøjagtig Opgørelse derover —, uden Tvivl en Særbeskatning af disse Kapitaler, Jorder og Penge, som indtage en ganske særlig Plads i hele vort System herhjemme, kunne indbringe en anseelig Sum Penge, som kunde benyttes til at skaane de mindre Indtægter og Formuer, saa at det kunde undgaas, at de nuværende Skatter her blev yderligere forhøjede. Jeg gør opmærksom paa et lille Biforhold her, som imidlertid ingen finansiel Rolle spiller. Ministeriet har foreslaaet, at Sparekasserne selv skulde betale deres Tilsyn; paa samme Maade burde Staten ogsaa lade sig betale for den Administration, den Kontrol; som den fører med Fideikommissgodserne. Det Beløb, som jeg mener skulde indkomme, vil være langt over, hvad denne Kontrol koster, men det er dog et lille Moment, som det er værd at tage med i Betragtning.

Dernæst vil jeg ønske, at man vilde udskille fra hinanden de to Dele af Forslaget, den Del, der angaar Revisionen, og

den Del, der angaar Skatteforhøjelsen, med andre Ord, man reviderer den nuværende Indkomst- og Formueskat i Overensstemmelse med de her nedlagte Principper; bringer den over til en Rateskala, indfører de Forbedringer, der i øvrigt ere foreslaaede, udarbejder en Rateskala, der svarer til det Beløb, som Formue- og Indkomstskatten i Øjeblikket indbringer, og indretter det saaledes; at man ved Beslutninger her i Tinget Aar efter Aar kan forøge den med det Beløb, som man ønsker. Det have vi tidligere udtalt os for og ogsaa i Aar, og jeg maa sige, at jeg blev i allerhøjeste Grad overrasket over, at den højtærede Finansminister, efter at min Sidemand, det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle), havde udtalt sig for at gøre Formue- og Indkomstskatten bevægelig; stod op og talte derimod. Thi jeg maa sige, at hvis jeg nogen Sinde havde troet, at vi vare i Overensstemmelse med hinanden, var det netop paa dette Punkt. Den højtærede Finansminister sagde nemlig i Landstinget den 23. Marts 1911: „Det ærede Medlem omtalte som en god Maade at løse det her foreliggende Spørgsmaal paa, at man skulde gaa til midlertidige Skatter paa Forbrug og paa Formue og Indtægt. Jeg er selv paa ingen Maade fremmed for den Tanke. Det er jo Robert Peel“ — her have vi Engelskmanden —, „der oprindeligt har indført denne Regulator i Statshusholdningen ved sin Skattereform i Fyrreerne. Men der er der rigtignok det at bemærke, at det var Indtægts- og Formueskatterne, han benyttede som den egentlige Regulator“. Saa kritiserede den højtærede Minister at benytte Forbrugsskatterne paa den Maade og fortsætter saa: „Men den særlige Regulator skulde altsaa ligge i Formue- og Indkomstskatten. Ja, det er der noget meget sundt og godt i. Det giver et vist Pres paa alle Lovgivningsmagtens Faktorer i Retning af at tænke sig om baade 2 og 3 Gange, inden de bevilge store nye Udgifter, som ikke ere ganske nødvendige. Jeg har megen Sympati for denne Tanke, og den er mig paa ingen Maade fremmed, idet jeg i tidligere Aar ofte selv har fremsat den“.

Men da det ærede Medlem fra Ringsted førte denne Tanke frem under Forhandlingerne her og anbefalede den, blev den stærkt angreben af den højtærede Finansminister. Det er dog besynderligt. Jeg haaber, at den højtærede Finansminister ikke blot vil være velvillig overfor denne Tanke, naar den fremsættes oppe i det høje Landsting af en Højremand, men ogsaa vil være velvillig overfor den, naar den fremføres henede i Folketinget af en radikal Venstremand. Jeg